

Grunden havde brudt mig noget om det, jeg anklagede for at være en Undergravelse, en Nedbrydelse af Danmarks Riges Grundlov, saa havde jeg dog vel sagtens gjort mig den Uleilighed at stille et Endringsforslag. Jeg skal dertil svare, at, naar det kun var om den Uleilighed at gjøre, saa var det vistnok steet, og jeg havde vistnok gjerne stillet et, men Tinggen var, at jeg saae for mine Dine, at det for Diebliffet var meget faa, som vilde stemme derfor, og da vidste jeg ikke, hvad det skulde baade, om jeg stillede et saadant Endringsforslag; thi man staaer jo i den Formenting, jeg veed ikke ret, om den er ganske sikker, at, naar blot visse Ord bleve udslettede, skulde det gjøre hele Beslutningen forsaavidt magtesløs, at den forrige Antagelse vilde være unyttig. Jeg veed det ikke, siger jeg, men, dersom der kun er Saamange, som der behøves til at stille et Endringsforslag til 3die Behandling, og som ville enes med mig derom, da vil jeg gjøre det. Nu er det mig ellers forsaavidt ret hjært, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds engang har talt Ordet ud; jeg veed aldrig, at jeg har hørt ham sige det før, uagtet han nu siger, at det er det ganske Naturlige, og hvad vi have vidst ligesaa Begyndelsen, men jeg har dog ikke hørt ham sige, at det er ganske rigtig, at vi ikke ville bevare Danmarks Riges Grundlov, men have opgivet den. Det er mig ret hjært, at han har sagt det, thi saa er det reent; her i denne Beslutning er det skjult, om end ikke for mig, thi de fleste Folk, som see Beslutningen, ville sige: Nei, den gaaer kun ud paa, at Danmarks Riges Grundlov er indskrænket til de særlige Anliggender, og her i alle disse særlige Anliggender staaer der jo, at Danmarks Riges Grundlov bestandig skal være gjældende. De see ikke det, som er hængt ved, som gjør den til Intet, som gjør hele Grundloven død og magtesløs, idet den kun skal kunne leve saaledes paa anden Haand som en simpel Lov, der kan forandres naar det skal være. Nu,

dersom det var saa, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds til min store Forundring har paaستاet, at man kunde slaae alle Grundlovens Paragrapher ihjel idag og være vis paa, de stode op imorgen igjen, ja saa var der jo ingen videre Fare derved; men hvor dristig han end paaستاer, at § 91 i Grundloven vilde sikke os en tilsvarende Trykkesfrihed, om end Presselovgivningen gif over fra at være et særligt Anliggende for Danmark til et Fællesanliggende for hele Monarchiet; og det til Trods for den Beslutning, at Danmarks Riges Grundlov er indskrænket til Kongerigets særlige Anliggender, hvor dristig end den ærede Rigsdagsmand paaستاer dette, saa anseer jeg det dog for en saadan Selvmodsigelse, greben ud af Luften, som jeg slet ikke begriber, hvor han er kommen for Skade at gjøre den til sin. Hvorledes forøvrigt den ærede Rigsdagsmand vil mene, at vi, uden at vide, hvorledes Fællesforfatningen er, men med den Sikkerhed, at den saalænge Holsteen og Lauenborg skulle være med under Fællesforfatningen, aldrig kan blive saa frifindet, enten i Henseende til Presselovgivningen eller i nogen anden Henseende, som vor Grundlov er, at vi dog skulle være visse paa, at vi Intet tabe ved at opgive Grundloven for at naae Fællesforfatningen; ja, det maa han selv om, jeg kan ikke paa nogen Maade forsaae det. Han har heller ikke gjort det det Allermindste forklarligere for mig, end det altid har været; derom er der saa intet videre at sige. Men er det Mening, at vi skal opgive Danmarks Riges Grundlov uden at faae enten en ligesaa stor eller en næsten ligesaa stor Sikkerhed for de Friheder og Rettigheder, som Danmarks Riges Grundlov hjemler os, da maa jeg erklære en saadan Opgivelse af Danmarks Riges Grundlov for at være stridende baade mod vor Pligt og Folkets nødvendige Forlangende, saa jeg ikke kan Andet end bestandigt protestere imod den.